

saa udmærket godt forstaa, at man ønsker denne Regulering. Det er selvfølgelig langt lettere, naar Børnene kommer ind paa et ganske bestemt givet Tidspunkt, saa kommer der Orden i Sagerne, og der bliver ingen Vanskeligheder og Uregelmæssigheder der. Set fra Lærerpersonalets og Instituttets Side kan jeg ogsaa udmærket godt forstaa, at man ønsker fastsat en ganske bestemt Tid, paa hvilken Børnene skal sendes ind til Undervisning; det letter Undervisningen og gør den mere ensartet, det hele gaar mere, som det skal paa en Skole. Hvad angaar den tredie Faktor, Forældrene eller Hjemmet, maa det derimod undersøges, hvorledes den foreslaaede Ordning vil virke, og hvorvidt det er paakrævet, at man i Stedet for at sige: I maa sende jeres Børn ind, naar I har Lyst, gaar til at sige: I skal sende dem ind, naar de er 8 Aar. Dog indeholder § 1 en underforstaaet Bestemmelse om, at hvis Forældrene ikke ønsker at benytte den af Staten arrangerede Undervisning, kan de gaa til en Friskoledannelse eller en Privatskoledannelse, og det finder jeg selvfølgelig i høj Grad tiltalende. Jeg finder det ogsaa særdeles tiltalende, at man i Bemærkningerne til Lovforslaget antyder, at Socialministeren vil finde det naturligt, at en saadan privat Skole faar Tilskud, ligesom private Døvstummeskoler faar det. Naar man ser efter, hvad private Døvstummeskoler faar, viser det sig imidlertid, at det hidtil ikke har beløbet sig til saa forfærdelig store Summer. I hvert Fald er der sikkert ingen Tvivl om, at det betaler sig godt for Staten at have Børnene paa private Døvstummeskoler; og jeg kunde ønske, at man i Tilfælde af, at der blev oprettet private Skoler for blinde, viste sig mere kulant fra Myndighedernes Side.

Sagen kunde synes ganske klar ud fra den Betragtning, at naar døve Børn er pligtige at møde til Undervisning, hvorfor skulde saa ikke blinde ogsaa være det. Der er dog den Forskel, som ikke er helt uvæsentlig, at vi her i Landet har fire store Døvstummeskoler, i Fredericia to, paa Fyn en og her i København en stor Anstalt; men hvad Blindeundervisningen angaar, har vi kun de to Skoler, jeg før nævnte, ja, egentlig kun en Hovedskole, idet Skolen i Refsnæs nærmest er en Forskole, hvor man endog optager ganske smaa Børn i 2—3 Aars Alderen. Hovedskolen ligger her i København, og Spørgsmaalet er da, om det kan være en Hindring, at alle Landets Børn skal forpligtes til at rejse netop herover til København. Der er jo i

Tiden ikke saa lidt Uvillie mod Bestræbelserne for, at alt skal centraliseres i København, og det kunde meget vel tænkes, at dette, at Blindeundervisningen blev obligatorisk og blev henlagt udelukkende til København, vilde fremkalde Ønske om i Jylland at faa oprettet en privat Skole for blinde. Jeg synes, vi kun med Sympati maatte kunne se paa et saadant Ønske, selv om jeg fuldt ud skal erkende, at jeg tror, den Undervisning, de blinde faar her i København, er ganske udmærket. Jeg kunde tænke mig, at Forældre, navnlig i Jylland, som ikke ønskede at have deres Børn saa langt borte, kunde slutte sig sammen om at danne en Privatskole i Jylland, og jeg vil, som sagt, ønske, at Staten da vil vise sig rimelig og rundelig med sit Tilskud.

Undervisningen foreslaas normalt at skulle være 10 Aar fra Barnets 8de til dets 18de Aar. Dette kan synes at være en meget lang Tid for Forældrene at skulle afse deres Børn, men jeg finder dog i det store og hele, at Forældrene her maa se paa Barnets Tarv. Jeg har selv personlig haft Lejlighed til at se den Undervisning og Opdragelse, som Blindeinstituttets Elever faar, og jeg kan sige, at jeg personlig har følt mig meget tiltalt af den paa mange Maader, saa jeg kan godt tænke mig, at der maa kræves saa lang Tid til fuld Uddannelse. Men jeg mener dog, at Forældre, der ikke ønsker at have deres Børn ude i de fulde 10 Aar, bør have Lov til indenfor dette Tidsrum at tage dem hjem, naar de selv paa anden Maade sørger for deres videre Udvikling.

§ 5 indeholder den Bestemmelse, at Kommunerne eller de private Forsørgere nu skal betale 600 Kr. aarlig, hvilket svarer til det, som betales for døvstomme og aandssvage Børn. For Tiden er Forholdet det, at Kommunerne ikke har nogen Pligt til at betale, men mange Kommuner gør det ganske frivilligt. Man mener fra Ministeriets Side, at naar man gør Undervisningen obligatorisk, maa denne Betaling være tvungen for Kommunerne. 100 000 Kr. mener man, at Statskassen kan spare derved, hvilket altsaa vil sige, at disse 100 000 Kr. tænkes fordelt paa de forskellige Kommuner, hvorfra der sendes Børn til Blindeundervisning. Jeg finder, at det maaske kan være en lille Smule uheldigt, at Lovforslaget ikke paa noget Punkt fastslaar, at de Forældre, som maatte have Raad til det, selvfølgelig skal betale det fulde Vederlag. Af Lovforslaget fremgaar det, at Kommunen skal betale de 600 Kr.